

sterer. Vi har jo spurgt til, hvordan SF forestiller sig reglerne ændret, men har i realiteten jo ikke fået noget godt svar på det.

På søndag er der atter møde i regeringskonferencen i Luxembourg, hvor dette emne er på dagsordenen, og her vil det så måske blive klart, hvorledes nogle medlemslande ønsker sig dette spørgsmål håndteret. Men lad mig understrege, inden jeg går videre ned i dette emne, om hvilket der kan siges uhyre meget, at i udlandet blandt de lande, der ønsker et sådant, skal vi sige forbedret instrument indbygget i Traktaten, der gør det nemmere for en gruppe af lande at gennemføre forstærket samarbejde, ses forstærket samarbejde som et integrationsinstrument, som en metode til at drive samarbejdet fremad, ikke som en metode til at efterlade flere lande bagud. Dette spørgsmål er på dagsordenen, fordi et flertal af lande har ønsket et forstærket samarbejde sat på dagsordenen for regeringskonferencen. Det har vi fra dansk side ikke afvist. Vi deltager i denne her diskussion, som er af stor betydning, vi afviser ikke at deltage i det, men der er i hvert fald to hovedrisici, jeg synes, jeg er nødt til at fremhæve. Der er ligesom to hovedmodeller for, hvorledes sådan noget kan komme til at udvikle sig, og jeg ved såmænd ikke, hvilken af dem der er værst.

Den ene er, at en bestemt gruppe af bestemte lande, som går igen hele tiden, skiller sig ud som sådan en særlig avantgarde i det europæiske samarbejde. Det var, hvad jeg tror, den tyske udenrigsminister Joschka Fischer talte om. Jeg tror oven i købet, han brugte udtrykket en avantgarde.

Det vil, hvis noget sådant kommer til, afgørende ændre EU's karakter, som i dag er, at det er et samarbejde mellem lande, der samarbejder helt ligeværdigt og på lige fod.

Lad mig også føje til, at en sådan model bliver naturligvis mødt med den yderste skepsis af lande i Central- og Østeuropa, som føler, at lige netop på det tidspunkt, hvor vi står over for udvidelsen, og hvor de kan være med, flytter man målstængerne et stykke og siger: Jamen I kan ikke være med i det hele, for vi er nu rykket videre. Det er den ene hovedmodel, og det er klart den, som dominerer overvejelserne i visse medlemslande.

Den anden model er så, at man kunne forestille sig forskellige former for forstærket samarbejde sådan på forskellige områder, hvor det er forskellige lande, alt efter hvilket emne der er tale om, der deltager i et forstærket samarbejde;

en slags kludetæppe med grupper af lande i mange forskellige konfigurationer.

Vanskelighederne med en sådan model er meget store. De er meget store også for befolkningerne. Det er uigennemskueligt. Hvem er med i hvad? Der er uklart, og det er først og fremmest bureaukratisk. Hvordan holder man styr på alle de der forskellige klubber med forskellige dagsordener? Hvem skal finansiere virksomheden? Hvorledes spiller det europæiske parlament ind i dette her? I de bestemmelser, der findes i Amsterdamtraktaten i dag, forholder det sig sådan, at det europæiske parlament som sådan udtaler sig om beslutninger, hvis vel at mærke man etablerer et forstærket samarbejde. Det er så det fulde parlament med alle medlemmer af parlamentet, der så skal behandle en sag, som i virkeligheden er et forstærket samarbejde mellem en gruppe af medlemslande. Jeg tror, man vil kunne forstå, både når vi her taler om de finansielle spørgsmål og de demokratiske kontrolmæssige spørgsmål, at der så her er tale om en konstruktion, som rummer meget store principielle og praktiske vanskeligheder.

Men jeg skal da ikke udelukke, at der ud af denne diskussion kan komme noget, der kan bruges. Det er på dagsordenen. Vi vil drøfte det fra dansk side, vi deltager i det, vi vil med iverse på de konkrete forslag, som måtte fremkomme, og da selvfølgelig også her i landet drøfte, om der er noget, vi kan bidrage med til den diskussion. Så selv om jeg her har forsøgt at pege på nogle af de principielle vanskeligheder, synes jeg ikke, vi skal lukke øjnene for, at selvfølgelig kan gode ideer opstå, hvis man gør sig umage.

Til sidst vil jeg lige sige et par ord om Nice og udvidelsen, men inden et lille spørgsmål til hr. Keld Albrechtsen. Det er ikke ment som et retorisk spørgsmål. Det er af nysgerrighed. Jeg hørte det i dag nærmest sådan, som om hr. Keld Albrechtsen i dag var tilhænger af udvidelsen. Det har jeg ikke hørt før. Jeg kan huske, at når vi f.eks. har diskuteret Europa-aftalerne mellem EU og Polen og Tjekkiet og Ungarn, har Enhedslisten jo stemt imod, fordi de syntes, det var synd for de pågældende lande at komme i et tæt samarbejde med EU med sådan et perspektiv om medlemskab. I dag hørte jeg nærmest, at hr. Keld Albrechtsen var tilhænger af udvidelsen. Jeg vil nødigt mistænke hr. Keld Albrechtsen for noget, der skulle være forkert, noget, han kunne få problemer med i forhold til